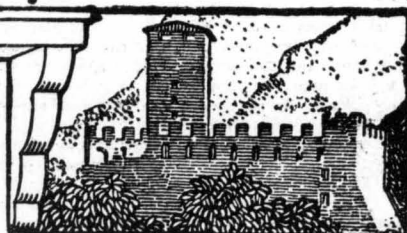

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Όχι! Τόν άγοράζω για πέντε χιλιάδες ρούβλια! άπάντησε ή γρηά Κατερίνα, άφοι έξέτασε τή σταιφά άν' όλες τίς μεριές.

— "Έξη, μητέρα! Δώσε μου τούλάχιστον έξη χιλιάδες. Αιτός ό σταιφός άξίζει παραπάνω από δεκαπέντε χιλιάδες ρούβλια.

— "Όχι! Σου είπα πέντε! έπέμεινε ή γρηά.

Η Έλένη έτοιμαζόταν να πη στην Κατερίνα λόγια πολύ άσχημα, μά ήξερε τή φιλονομία της, ήξερε ακόμα, ότι τίποτε δέν μπορούσε να τήν μεταλείη κ' είχε άπόλυτη άνάγκη τών χρημάτων πού ήρτοσε.

Γ' αυτό περιόριστηκε να πη:

— Καλά... Πάω' τον για πέντε χιλιάδες ρούβλια.

— Περιμένε με, τής άπάντησε τότε ή γρηά Κατερίνα.

Και έξαφανίστηκε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, πού τής χρησιμοποιε για κούβλα, έβλεπε τήν πόρτα πίσω της και Ξανακατανοούσε έπειτα από πέντε λεπτά με τά χρίματα.

"Όταν ή Έλένη τά πήρε, άρχισε να τή βρίζη και να τή λήν «γρηά μέγαρια και μάγισσα» κ' έφυγε χωρίς καν να τή χαρτέψη. Βγαίνοντας έξω, κούταξε τή ρολόι της. Η ώρα ήταν μία παρασμένη. Διέσχισε τή παζάρι του Στοζοπίου—Ντβόφ με βήμα βιαστικό, φώναζε έναν άμαξά και πταίνοντας μέσα, τού έδωσε τή διεύθυνα τού σπιτιού τής Πρίσκα, στην διώρυγα Αικατερίνης.

XIV

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

"Όταν ή Έλένη Ξαναγύρισε στην έπαυλή της, συνοδεύεται από τήν Πρίσκα και άμέσως διευθύνθηκε μαζί της στο δωμάτιο, όπου περιέμενε ό 'Ιβάν.

Βλέποντας τήν Πρίσκα, ό μέγας δούξ έβγαλε μία κραυγή χαράς και άδμησε προς αυτή. Αγαλιάσθηκαν και φιλήθηκαν με πάθος. "Όταν, σέ λίγο, άποτραβήθηκαν ό ένας από τήν άγκαλιά τού άλλου, είδαν πώς ή Έλένη τούς είχε άφήσει μόνους.

— Εύχαριστώ, ψιθύρισε ό 'Ιβάν, εύχαριστώ, λατρεμένη μου φίλη, πολυευχαρισμένη μου ψυχούλα! Σ' εύχαριστώ πού ήρθες! Είχα άρχισεί πειά ν' άπελπίζομαι! Είχε περάσει τήση ώρα από τότε πού έφυγε ή Έλένη κ' ακόμα δέν είχε γυρίσει. Κι' όλοένα έλεγα: «Δέν θα ρθή! Δέν θα ρθή!». Αχ, άγγελέ μου! Δέν θα έφαιγα ποτέ, άν δέν έρχόσασιν! "Όχι! Θα προτιμούσα να πάθω τά πάντα, παρά να μη σέ Ξαναβιδώ. Πές μου, μ' αγαπάς, Πρίσκα; Μ' αγαπάς, μ' αγαπάς, αγαπή μου;

— Ναι, είτε απλά ή Πρίσκα.

Και σώπασε, κούταζόντάς τον μέσα στα μάτια.

Δέν είχε τή δύναμη να προσφέρη ούτε μία φράση, Κόντενε να λιποθυμήση από τή φιλία πού τής είχε δώσει. Ήσαν ζαλισμένη ακόμα όλόκληρη άπ' αυτό. Δέν ήτομαζόταν ποτέ, ότι μπορούσε να κριθείται τήση εύτυχία μέσα σ' ένα φίλημα. Τόν κούταξε χαμογελώντας, είχε τά μάτια της ήγνά και ήταν ζαλισμένη, ζαλισμένη σαν μεθυσμένη. Είχε άφήσει τή χέρι της μέσα στο δικό του κ' είχε βρει τή φιλία του τόσο γλυκό, τόσο θείο, άποτε περιέμενε να τήν Ξαναφιλήση, πράγμα πού δέν περιέμενε πρόσκλησι της για να τή κινή ό 'Ιβάν.

— Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! άναστέναξε με τά χείλη της κολημέννα στα χείλη του.

— Μ' αγαπάς; Μ' αγαπάς, Πρίσκα; Ξαναρώτησε ό πρίγκιψ και τής φίλησε τή χέρι.

— Ω! ναι! τού άπάντησε.

— Τότε γιατί κλάεις;

— Δέν Ξέρω.

"Έμειναν μία στιγμή σιωπηλοί. Θαύμαζαν ό ένας τόν άλλο, γιατί ήσαν κ' οι δύο όμοιοι και τόσο νέοι, τόσο λαμπροί στην υπέρτατη αυτή στιγμή και τόσο άδιάφοροι για τίς κρίσιμες στιγμές, πού θα έπακούουθόσαν.

Γ' αυτό Ξαφνιάσθηκαν όταν άντελήφθηκαν, ότι κάποιος τολμούσε να τούς ένοχλήση μέσα στην έγκαταί τους.

Ήταν ή Έλένη, ή όποια έξακολουθούσε να φοράη τή βέλο της. "Αν πρόσεχαν τή πρόσωπό της, οι δύο έρωτευμένοι θα έβλεπαν πώς ήταν τρομερά χλωμό.

Μά πού να προσέξουν τέτοια πράγματα.

— Πρέπει να φύγεται! τούς είπε με φωνή σταθερή. Τό άμαξά περιμένει κάτω και θα σας δώσω τόν άμαξά μου. Μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνη σ' αυτόν. Θα σκοπούνόταν εύχαριστός για σας, άτω; και για μένα. "Όσο για τήν καμαριέρα σας — έπρόσθεσε, άνευθυνομένη προς τήν Πρίσκα— τήν κρατώ εδώ. Μά σέ λίγες μέρες θα φροντίσω να ρθή να σας συναντήση άσφαλώς. "Αν φεύγατε όλοι με αυτοκίνητο, θα ήταν προτιμώτερο για πολλούς λόγους. Μά οι δρόμοι, από τούς όποιους θα περάσετε, δέν είναι κατάλληλοι γ' αυτοκίνητο.

— Μά πού θα πάμε λοιπόν; ρώτησε ό 'Ιβάν, σαν να έβγαινε από ένα όνειρο.

— Σέ μία έρημη γωνία τής Φινλανδίας, όπου θα γίνετε έντελώς εύτυχοι! άπάντησε ή Έλένη, τής όποιος ή φωνή αυτή τή φορά έτρεμε.

— Ω! τί εύτυχία! τί εύτυχία! φώναζε ή Πρίσκα. Είτε τόσο όμοια ή Φινλανδία!

— Προς τούά μεριά τής Φινλανδίας; ρώτησε ό μέγας δούξ.

— Στις όχθες τής λίμνης Σάιμα, σέ μία γωνιά έντελώς έρημη, άγνωστη. Είτε εκεί ένα όμοιο έξοχικό σπατάκι, όπου θα είστε άσφαλώς και εύτυχοι. Να τά διαβατήριά σας.

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, ή Έλένη έβγαλε από τήν τσάντα της δυό διαβατήρια. Η Πρίσκα και ό 'Ιβάν τά κούταξαν και είδαν πώς δια ήσαν έν τάξει. Μονάχα παρατήρησαν με κάποια έκπληξη, πώς όνομαζόντουσαν τώρα σ' αυτά κ, και κ. Περίσκα, πώς κατήγοντο από τή Πέρι και πώς ό κ. Περίσκα ήσαν Ξελέμπορος, ό όποιος πήγαινε με τή γυναίκα του στη Φινλανδία για να μελετήση επί τίποτι την έκμετάλλευση τών δασών.

Η Πρίσκα έβγαλε μία κραυγή χαράς και είτε στον πρίγκιπα:

— Ω! βλέπω πώς κ' εδώ τή μικρό σας όνομα είναι Πέτρος! Τί τύχη!

— Και τή δικό σου Νικαίλια! τής άπάντησε εκείνος. Μά δέν μ' ενδιαφέρει έμένα καθόλου τή όνομα αυτό, γιατί θα σέ λέω πάντα Πρίσκα. Και τώρα, άς φύγομε!

Βιαζόντουσαν να φύγουν τώρα για να Ξαναβροθύνουν μόνου, όλόμναχοι, μέσα στον εύτυχομένο έρωτά τους.

— Έχετε χρίματα; ρώτησε τότε ή Έλένη.

— Α! μά τήν πίστι μου, όχι!... Ούτε τά συλλογίζομαι καθόλου! άπάντησε ό μέγας δούξ.

— Έγώ έχω επάνου μου όλες μου τίς οικονομίες... χιλία ρούβλια, είπες ή Πρίσκα.

— Ναι, κ' άλλες πέντε χιλιάδες! είτε ή Έλένη, δίνοντας τά χαρτονο-

— Μ' αγαπάς, μ' αγαπάς, Πρίσκα; τή ρώτησε ό πρίγκιψ.

μίματα που είχε πάρει απ' τη γηρά Κατερίνα στον περίγυρο. Αύ-
τά είνε όλα μου τὰ χρήματα. Μά μη φοβάστε τίποτε. Δέν θά σάς
ξεχάσω. Έξ' άλλου, εκεί κάτω τὰ ξεσδά σας θά είνε ελάχιστα.

‘Ο μέγας δούξ έβγαλε τὰ χαρτονομίσματα μέσ' στην τσέπη του,
χωρίς καν νά σκεφθί νά εύχαριστήσει την Έλένη.

— Πώς θά μπορούσαμε νά σάς γράψουμε; τή ρώτησε τότε ή
Πρόμα.

— Μή μου γράφετε, έφθσον δέν διατρέχετε κανένα κίνδυνο. Αύ-
τό είνε τό καλύτερο. Έφθσον δέν θά λαβαίνω ειδήσεις σας, θά ξε-
ρω, ότι είσθε εύνησιμένοι καί όλα πάνε καλά. Καί τώρα, δρόμο...

Φιλήθηκαν γρήγορα—γρήγορα κι' άλλαξαν λίγες λέξεις.

— Πηγαίνετε! Πηγαίνετε! είπε ή Έλένη, δίνοντας τέλος σ'
αυτές τίς διαχύσεις. Δέν σάς σνοαδεύω. Είπα στον άμαξά ό,τι πρέ-
πει νά ξεφω. Άνεβήτε λοιπόν σ' άμαξά καί καλό ταξείδι.

‘Ελει' από ένα λεπτό, ή Έλένη από ένα παράθυρο του δωματί-
ου της, είδε τον άμαξά νά χάνεται σέ μία γωνία του δρόμου. Τρα-
βήχτηκε τότε μέσα, έβγαλε μία κρανήγή πάργωμένης κι' άρχισε νά
τραβάη τον πέλο της καί τὰ ρούχα της σάν τραβή.

— Πνίγομαι! Πνίγομαι! φώναξε.

Καί έχωσε τὰ νύχια της μέσα στον ύπεροχο λαμπό της, ό όποιος
μάτωσε.

‘Ενας χτύπος ακούστηκε τότε στην πόρτα της κι' ή δυστυχισμέ-
νη χορεύτρια οφείλασε νά την άφήσουν ήσυχη. Μά ή πόρτα άνοιξε
καί ή Νανέτα, ή φίλη του διάφορημένου Σεργίου 'Ιβάνοβιτς,
μπήκε μέσα. ‘Ηταν κι' αυτή έξαλλη κι' ώλόλυξε:

— ‘Ο Σέργιος πέθανε!... ‘Ο
Σέργιος πέθανε!... Βρήκαν τό
πτώμα του στή λίμνη του Τσαρ-
σάγλε—Σέλο. Είπε φοητό....

Καί σκαριάστηκε κάτω, βγά-
ζοντας μία κρανήγή απερίγραπτης
άπελπισίας.

‘Η Έλένη την κίτταξε φοητά
καί είπε:

— Πόσο σέ ζηλεύω!...

XV

Ο κ. ΚΑΙ Η κ. ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Μερικές ήμέρες πέρασαν. ‘Ως
όπου νά συναντήσουμε πάλι τους
ήρωές μας, άς μιλήμε σ' ένα ά-
στικό διαμέρισμα τής Γκροζοκβά-
για, μάς κεντρικής συνοικίας τής
Πετρούπολης.

Παρ' όλο τό μέτριο έξωτερι-
κό του, τό σπίτι είνε πολυτέλε-
σιατά έπιπλωμένο με πολύτιμα
χρυσά, πορτραίτα, εικόνες καί διά-
ρα των Α. Α. Μ. Μ. των Τσάρ-
ρων. Είνε τό διαμέρισμα του Ρα-
σπούτιν.

Διό εύφωσται καί ψηλοί άν-
δρες φρουρούν πάντα τον αντίπα-
λαμο, ό όποιος είνε πάντα γεμά-
τος από έπαρμένες πού φθάνουν
απ' όλες τίς γωνίες τής Ρωσίας
καί πού περιμένουν ήμέρες δόλοκληρες
ώς όπου νά δούν τον άγιο
άνθρωπο. Μά τίς περισσότερες φορές,
εύφουν χωρίς νά γίνουν
δεκτοί, παρ' όλες τίς συστάσεις πού
έχουν καί τὰ γενναία ποικιλο-
ύρ πού δίνουν στους ύπηρέτες του
καλογήρου.

Στό σπίτι αυτό, ό άγροίτος χωρικός
τής Σιβηρίας, ό μοιχικός
του Τολμάκοβ βρίσκεται περιστοιχι-
μένος από άληθινή αλή κι' από
κεί μέσα ξεκινούν όλες ή διαταγές
πού άναστατώνουν την πολιτική
τής αυτοκρατορίας.

Τόν βρίσκουμε τώρα στην τραπέζια
του μαζί με τή γυναίκα
του, την όποια έφερε από τής
Σιβηριανές στέπες, όπως καί τίς
δύο κόρες του.

‘Η κ. Ρασπούτιν είνε μία χοντρή
χωρική, ντιμένη τώρα σάν
προτεινισιάννα, με μεταξωτά
φρέματα, με κορμάς γεμάτα κομή-
ματα, με σκουλαρίνα καί με περδεράνα.

Καθημένη στην πολυθρόνα της,
μερός σ' ένα παράθυρο τής
τραπέζιας της, περνάει τον καιρό
της, κιττάζοντας τὰ πολυτελή
άμαξά που σπαταούν μερστά στην
πόρτα της καί τ' άριστοκρα-
τικά ζευγάρια πού κατεβαίνουν
απ' αυτά καί γίνονται δεκτά στο
γαρεείο του Ρασπούτιν, όταν,
έναντιτα, τους δέχεται.

Ναί, ό Ρασπούτιν έχει ιδιωτικό
γαρείο, μολονότι ή άμάθειά
του είνε άπείρακτη. Μόλις ξέρε
νά διαβάξη καί νά γράφη. Τό
ίδιο προί είχε παρακαλέσει τό
ακρατηγό 'Ιβάνοβιτς νά του δείξη
σ' ένα χάρτη τής Εύρώπης πού
πέφτει ή Ρωσία!...

Μά τί χρειάζονται τάχα ή γνώσεις
στον Άνθρωπο του Θεού, ό
όποιος έχει κάθε γνώση μέσα
του, πράγμα πού τό απέδειξε
έπανει-
λημμένως:

(‘Ακούσθε!)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— ‘Ο Βερολινέζος δόκτωρ Στάγγλεν, ύπερα από πολυτετές πα-
ρατηρήσεις του, διεπίστωσε πρὸ ήμερών, ότι ό ήχος των έγγόρδων
όργάνων άσκει εύρηγτική έπικροή στην ανάπτυξη των τριχών τής
κεφαλής.

— ‘Υποστηρίζει δέ με μία σχετική του στατιστική, ότι επί 100.
000 βολιστών, μόλις οι 100 είνε φαλακροί.

— Σέ βάθος 25 μέτρων, τό νερό τής Νεζρός Θαλάσσης είνε δέ-
κα φορές άλιμυρό απ' ό,τι είνε στην έπιφάνεια.

— ‘Η ήλικία των ψαριών καθορίζεται από τίς πτυχές πού σχη-
ματίζονται σ' ένα μικρό θύλακο, τό όποιο βρίσκεται μέσ' στο αυτί
τους. Κάθε πτυχή άντιστοιχεί μ' ένα χρόνο.

— Οι ήλεκτρολόγοι του ύπουργείου Έθν. Οικονομίας τής Γαλ-
λίας, έκαμαν πρὸ μηνός πειράματα, σχετικά με τή χρησιμοποίηση
του ήλεκτρισμού στην καλλιέργεια.

— Έσοπέτασαν λοιπόν μικρές εκτάσεις γατών με συριαπαυτέλε-
ματα, στα όποια διοχετεύετο ήλεκτρικό ρεύμα τέσσερες ώρες ήμε-
ρησίως.

— Τό αποτέλεσμα ήταν, ότι ή γαίς αυτές απέδωσαν τίς έξής
ποσότητες: Πατάτες 30 κιλά, έναντα 18 τίς προηγουμένης έσοδεί-
ας, λαχανικά διάφορα 105 κιλά, άντί 76 καί καρότα 12 κιλά,
άντί 7.

— Στο Βρετανικό Μουσείο ύ-
πάρχουν 4.000 διάφοροι εκδόσεις
τής Βίβλου.

— Στα νησιά του Ειρηνικού
‘Ωκεανού, ή χήρες των ίθαγενών
είνε ύποχρεωμένες, μετά τον θά-
νατο του συζύγου των, ν' άπομο-
νώωνται καί νά μη μιλήν με
κανένα επί έξη μήνες.

— Τό κακό εισήχθη στην Εύ-
ρώπη για πρώτη φορά τό 1526.

— Σύμφωνα με μία τελευταία
στατιστική, τ' αυτοκίνητα πού
κινώλοφουρν στην Νέα ‘Υόρκη,
άνέχονται σέ 1.450.000! Ηλιαδή
άναλογεί ένα αυτοκίνητο σέ πέν-
τε άτομα!

— Από τους ύποτρόφους του
Δημοτικού Φρενοκομείου του Λον-
δίνου, 16 σσο είνε άλκοολικοί.

— Τά μεγαλύτερα καί εύγε-
νιόστερα μήλα του κόσμου παρά-
γονται στο Χόμπαριτ—Τάουν τής
Αυστραλίας.

— Τά μήλα αυτά είνε τερά-
στια, σάν ανθρώπινο κεφάλι, χι-
μώδη καί άρωματικά.

— Στή Νορβηγία επί 1000 άν-
δρων, άναλογούν 1225 γυναίκες.

— ‘Ο ώραιότερος καί πολυ-
μώτερος θρόνος βρίσκεται σέ μία
αίθουσα του άνακτόρου του Γου-
ντάρ καί είνε γνωστός με τό όνομα
‘Εθρόνος των Παγωνιών.

— ‘Ο θρόνος αυτός έχει ήθος 2 1/2 μέτρων καί στηρίζεται σέ έξη
δύλοχρημα πόδια, στολισμένα με διαμάντια καί σμαράγδια.

— ‘Ο σφραγός του είνε κατασκευασμένος κι' αυτός δόλοκληρος
επί καθαρά χρυσάφι, ή δέ φούντες πού κρέμονται από τίς τέσσερες
άκρες του, είνε από μαργαριάρια.

— Τό έρεσίνοντο του θρόνου τό σχηματίζουν δύο παγώνια, τὰ
φερά τόν όποιον είνε κατασκευασμένα από ρομπίνα, σαπφείρους
καί σμαράγδια, τόσο καλλιτεχνικά διατεθειμένα, ώστε τὰ παγώνια
νά φαίνονται σκεδόν ζωντανά.

— Μεταξύ των δύο παγωνιών, είνε τοποθετημένος ένας παπα-
γάλος φυσικού μεγέθους, σκαλισμένος πάνω σ' ένα μεγάλο σμα-
ράγδι.

— ‘Ο εθρόνος των Παγωνιών άνήκε άλλοτε σ' έναν Ένδο
Μαχαράγα κι' άγράφηκε από την ‘Αγγλική Κυβέρνηση άντί 3.
000.000.000 φεάγκων.

— Στην ‘Ιαπωνία άναλογεί ένα διαζύγιο επί 8 γάμων, στη Γαλ-
λία ένα επί 20, στην ‘Αγγλία ένα επί 96, στην ‘Αμερική ένα επί
125 καί στον Καναδά ένα επί 165.

— Στα όδρόβια ζώα του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου, δί-
δονται κατ' έτος ως τροφή 35 τόννοι ρέγγες καί 2.000 λίτρες κα-
ραβίδες.

— Στα σαρκόβορα (λέοντες, τίγρεις, ύαινες, λύκοι), δίδονται
έτησίως ως τροφή 1000 άλογα.

— Μία σχετική στατιστική άναφέρει, ότι ή Βουλγαρία κατά τή
τελευταία τριετία ύπέστη ζημιές από τους σεισμούς 4.500.000.000
δραχμών.

